

Sygn. akt II Ka 838/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lutego 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale Prokuratora Barbary Szczepanik

po rozpoznaniu w dniu 29 lutego 2024 r.

sprawy **H. S. (1)**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 1 czerwca 2023 r. sygn. akt II K 242/22

I. wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 400 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 838/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji
--

Wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 1 czerwca 2023 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 242/22;

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	------------------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	--	H. S. (1)	dokonanie wpłat na rzecz pokrzywdzonego podmiotu	dowody wpłat	k.337,337
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	dowody wpłat	nie były kwestionowane przez strony co do rzetelności

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

<p>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzuty	
	<p>. - obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk i art. 424 kpk polegającą na oparciu kwestionowanego rozstrzygnięcia na niemiarodajnych źródłach dowodowych poprzez dokonanie ustaleń faktycznych w sposób selektywny, nie uwzględniający całokształtu okoliczności ujawnionych w toku sprawy, jednostronnym i bezkrytycznym skupieniu uwagi na elementach teoretycznie obciążających bez należytej i dogłębnej analizy w kontekście całości materiału dowodowego, który de facto był niepełny, nadto na przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów i nieuwzględnieniu podczas prowadzonej oceny zasad prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego i wkroczenie w sferę dowolności tych</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadne</p>

ocen bez dokonania kompleksowej i wzajemnej jego analizy, a polegające w szczególności na:

a. zupełnym i bezkrytycznym obdarzeniem walorem wiarygodności zeznań T. S. w zakresie w jakim opisuje brak jego akceptacji co do skorzystania z jego konta przez oskarżonych w sytuacji kiedy żaden inny dowód tego nie potwierdza, bowiem twierdzenia dotyczące braku jego woli w świetle chociażby zeznań M. R. potwierdzają, iż taka wola z jego strony była, a ponadto w tym zakresie ani prokuratura czy sąd nie dokonały zbadania przedmiotowej okoliczności, która w świetle depozycji oskarżonego wydaje się wymagać zbadania dla potwierdzenia prawidłowości twierdzeń świadka i stawianego zarzutu, a które to zeznania były od początku kwestionowane przez oskarżonego, a w świetle nowych dowodów w pełni potwierdzają stawianą przez oskarżonego tezę;

b. uznaniu, iż M. R. i K. R. są osobami pokrzywdzonymi przestępstwem w sytuacji kiedy z własnej woli nie próbowali podjąć współpracy z oskarżonym w zakresie spłaty powstałego zobowiązania, pomimo kierowania wielu próśb i wniosków pisemnych przez oskarżonych jak też uzyskali w drodze postępowania cywilnego tytuł wykonawczy co powstałego długu, który wskutek dokonywanych przez oskarżonego wpłat powoduje jego zmniejszanie co przeczy ich depozycjom w zakresie jakim powołują się na zerwanie kontaktu przez oskarżonych i nieuznawanie długu, jak też w świetle nowych dowodów nakazuje ich zeznania traktować z dużą dozą ostrożności poprzez okoliczność, iż

pokrzywdzeni sami nie wywiązują się z obowiązków finansowych i cieszą się złą opinią w świetle kontrahentów i pracowników;

c. braku poczynienia ustaleń jakie relacje zachodziły pomiędzy oskarżonymi a T. S. w sytuacji kiedy byli powiązani licznymi sprawami biznesowymi, spółką (...) H Sp. z o.o. z/s w P. które to interesy nie ułożyły się dobrze doprowadzając finalnie do konfliktu, który na obecnym etapie w dalszym ciągu jest zaogniony, co usprawiedliwia interes świadka w uznaniu oskarżonego za winnego;

d. braku poczynienia ustaleń w zakresie świadomości oskarżonego w zakresie doprowadzenia do pokrzywdzenia poprzez brak weryfikacji kondycji finansowej spółki i porzestaniu w tym zakresie na depozycjach oskarżonego, czasu rozpoczęcia powstawania zaległości finansowych oraz wzajemnych ustaleń pomiędzy oskarżonymi o pokrzywdzonymi, czy wreszcie udziału T. S. w pogorszeniu się kondycji finansowej firmy brata oskarżonego;

e. odmowy waloru wiarygodności zeznaniom oskarżonych w sytuacji kiedy całościowa analiza materiału dowodowego, opierająca się na depozycjach skonfliktowanych stron prowadzi do wniosków przeciwnych, co znajduje chociażby pełne potwierdzenie w dołączonych dokumentach bez konieczności szukania sprzeczności interesów w ramach poszczególnych zeznań;

f. nieuwzględnieniu okoliczności osobistych oskarżonego a to posiadaniu rodziny i szóstki dzieci w motywach jakie towarzyszyły mu w prowadzeniu działalności na rynku transportowym, a to

woli utrzymania wypłacalności i zapewnienia ciągłości obrotu celem zapewnienia dostatku rodzinie oskarżonego a w szczególności jego dzieciom.

skutkiem czego sprzecznie z zasadą domniemania niewinności wyrażoną w art. 5 § 2 k.p.k. dowolnie przyjęto, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego czynu.

- będący konsekwencją powyższych uchybień błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, a wyrażający się w:

a. bezzasadnym przyjęciu, że oskarżony miał świadomość, popełnienia czynu zabronionego w sytuacji kiedy czyn miał wyłącznie charakter cywilny bowiem fakt braku zapłaty nie wynikał z woli oskarżonych, lecz był związany z koniecznością utrzymania płynności finansowej w firmie poprzez nieustanne zarobkowanie, które tylko i wyłącznie z trudnej sytuacji na rynku uniemożliwiło uratowanie firmy przez bankructwem a co za tym idzie dokonania terminowej spłaty, i brak było w tym zakresie celowości działania sprawcy w kontekście woli popełnienia czynu zabronionego tj. działania z zamiarem pokrzywdzenia;

b. bezzasadnym przyjęciu że T. S. nie wyraził zgody na skorzystanie z jego konta na platformie(...)

c. bezzasadnym przyjęciu, iż blokada konta na platformie (...) jest równoznaczna z zakazem poszukiwania dalszych kontrahentów i prowadzenia działalności w sytuacji kiedy działania oskarżonych nie były nastawione na zamknięcie firmy lecz ratowanie jej i przywrócenie

	<p>do pełnej świetności, do czego niezbędnym było dalsze zarobkowanie;</p> <p>d. bezzasadnym przyjęciu, iż kondycja finansowy firmy brata oskarżonego nie pozwalała na dalsze prowadzenie działalności i zarobkowanie wskutek okoliczności, iż to ciąg dalszych wydarzeń pogłębionych konfliktem oskarżonych z T. S. doprowadził do jej niewypłacalności, jak też decyzją o założeniu nowej wspólnej spółki.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja wywiedziona przez oskarżonego wraz z przytoczonymi na jej poparcie argumentami, w konfrontacji z całokształtem zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, okazała się niezasadna. Bezzasadność przedmiotowego środka odwoławczego wynikała przede wszystkim z faktu, iż kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła, by postępowanie w niniejszej sprawie obarczone było uchybieniami wskazanymi przez skarżącego.</p> <p>Na wstępie nadmienić należy, iż pomimo że ten pozornie podniósł szereg odrębnych zarzutów (a przy tym sformułowanych w sposób błędny - połączenie art. 7 kpk z art. 410 kpk), to tak naprawdę całość jego wywodów krążyła wokół jednej tylko materii i miała na celu zdyskredytowanie i umniejszenie wartości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, który to jednoznacznie przemawiał za przyjęciem winy oskarżonego, zaś w zamian wyeksponowanie</p>		

tych dowodów i okoliczności, które interpretowane po myśli samego autora przemówiłyby za korzystnym z jego punktu widzenia rozstrzygnięciem sprawy, a które tak naprawdę sprowadzały się wyłącznie do depozycji H. S. (1) i wskazanej przezeń dokumentacji.

Tymczasem, bez zawahania stwierdzić należy, iż w niniejszej sprawie wina podsądnego została wykazana w oparciu o całokształt materiału dowodowego, zaś przede wszystkim - na podstawie dowodów z dokumentów, które nie tylko okazały się autentyczne i najbardziej miarodajne, ale przy tym również obiektywne i rzetelne. Jednocześnie, Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej wykładni treści płynących z rzeczonych źródeł dowodowych, wyprowadzając racjonalne i należyte konkluzje.

Z kolei, tego samego nie sposób powiedzieć już o przekonaniach autora apelacji, który za wszelką cenę starał się nadać wspomnianym dowodom i płynącym z nich okolicznościom wyraźnie nazwany, intencjonalny wydźwięk, niejako zatracając płynącą z nich rzeczywistość i jasną treść. Idee apelującego nie zostały przy tym poparte choćby żadnymi poszlakami, a jedynie bazowały na uprzednich, doszczętnie przanalizowanych przez Sąd Rejonowy, wyjaśnieniach oskarżonego, czyli, swoją drogą, podmiotu niewątpliwie zainteresowanego określonym rozstrzygnięciem sprawy. I o ile rzecz jasna, pozostawał on stosunkowo konsekwentny w swych twierdzeniach dotyczących rzekomego braku zamiaru popełnienia przestępstwa przedstawionego mu w akcie oskarżenia, przekonując, iż

jego kondycja finansowa uległa znacznemu pogorszeniu przed zawarciem umowy, posiadali znaczne zadłużenie, co spowodowało brak zapłaty. W ocenie Sądu Okręgowego relacja prezentowana przez oskarżonego stanowi wyłącznie realizację przyjętej linii obrony. Stąd, Sąd Rejonowy zobligowany został nie tylko do kompleksowego przeanalizowania stanowiska procesowego zajmowanego przez podsądnego, ale również przez pryzmat właśnie tych przekonań – oceny pozostałej części ujawnionego materiału dowodowego. Bez wątplenia jednak, Sąd merytoryczny sprostował tak nakreśloną powinność, czemu wyraz dał w pisemnych motywach do zaskarżonego orzeczenia, gdzie – być może zwięźle, acz niezwykle konkretnie – wypunktował jakie przesłanki przemawiały za odmówieniem wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tym zakresie.

Zdaniem Sądu Okręgowego obdarzenie walorem wiarygodności zeznań T. S. w zakresie w jakim opisuje brak jego akceptacji co do skorzystania z jego konta przez oskarżonych, było zasadne. T. S. wypowiedział się w tym zakresie w sposób jednoznaczny, choć okoliczność ta miała uboczne znaczenie dla odpowiedzialności oskarżonego. Również istniejący w chwili obecnej konflikt pomiędzy T. S., a oskarżonym nie miał większego znaczenia dla jego odpowiedzialności karnej w tym postępowaniu (zarzut I a i c). Nie miał on prawa posługiwać się kontem innej osoby poszukując podmiotu, który wykonana usługę transportową, jeżeli sam w tym czasie miał zadłużenie wobec kontrahentów. Ponadto całkowicie

bezpodstawne i chybione są zarzuty kierowane wobec M. R., iż nie jest ona pokrzywdzoną, gdyż nie podjęła współpracy z oskarżonym w celu spłaty zadłużenia, a ponadto uzyskała tytuł wykonawczy (punkt b). Uzyskanie rozstrzygnięcia w postępowaniu cywilnym – grudzień 2021 roku nie powoduje eliminacji odpowiedzialności oskarżonego i nie pozbawia pokrzywdzonych ich statusu w postępowaniu karnym. Trudno też przyjąć jaką to współpracę mieli podjąć pokrzywdzeni, aby oskarżony spłacił im zależność. Pokrzywdzeni kontaktowali się z oskarżonymi, którzy określali kolejne terminy zapłaty, powoływali się na problemy z księgową lub niewłaściwe wykonanie usługi bez przedstawienia dokumentów potwierdzających te okoliczności. Następnie oskarżeni nie odbierali telefonów i zablokowali połączenia z pokrzywdzonymi. Pokrzywdzeni próbowali wielokrotnie wpłynąć na postawę oskarżonych, którzy owszem rozpoczęli wpłaty, ale początkowo były to symboliczne kwoty.

I tak, nie budziło wątpliwości, iż już przed zawarciem spornej umowy firma, której pełnomocnikiem był oskarżony i którą zarządzał posiadał znaczne zadłużenie, które zupełnie ignorował i którego nie spłacał regularnie, pomimo (wynikającej z aktywności podejmowanej przez komornika sądowego) świadomości ciążących na nim obowiązków. To właśnie dlatego oskarżony musiał skorzystać z konta T. S. na platformie (...). W tej sytuacji trudno przyjąć, ażeby ówczesna sytuacja finansowa podsądnego była na tyle zadowalająca i pewna, ażeby dać komukolwiek podstawy do uznania, że z jakichś przyczyn

kolejne zobowiązania będzie on regulował w terminie. Racjonalne wnioski pozostawały wręcz zgola odmienne. To brak płatności przez oskarżonego spowodował wszczęcie kolejnych postępowań egzekucyjnych. Oczywiście, być może tuż po zawarciu umowy, firma stała się jeszcze mniej wypłacalna, jednakże fakt ten tak naprawdę nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i poczynionych przez organ sądowy ustaleń dotyczących motywacji i zamiaru sprawcy. Wszak, relewantne znaczenie dla stwierdzenia rzeczywistych pobudek oskarżonego oraz jego nastawienia miał wyłącznie moment, w którym zadeklarował on kontrahentowi pewne świadczenia.

Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 kwietnia 2023 r. II AKa 235/22, iż naiwność i niefrasobliwość pokrzywdzonego, a także fakt, iż wprowadzenie w błąd mógłby odkryć przy dołożeniu minimalnej staranności nie ekskulpuje sprawcy o ile tylko wykaże się, że niekorzystne rozporządzenie mieniem jest wynikiem wprowadzenia w błąd (zarzut z pkt d). Nie ulega wątpliwości, że pokrzywdzona firma uzyskała zapewnienie, że należność za wykonaną usługę zostanie zapłacona, co jedna nie nastąpiło zgodnie z treścią zawartego porozumienia (k.254).

Wreszcie, ustaleń co do braku zamiaru oszukania pokrzywdzonego nie mógł dowodzić fakt, iż kilka miesięcy po sfinalizowaniu transakcji, H. S. (1) przekazał mu kwotę 150 zł, która swoją drogą w dniu 13 października 2022 roku stanowiła symboliczny

ułamek należnej mu kwoty. Okoliczność ta w swej istocie miała się bowiem nijak do zamiaru towarzyszącemu podsądnemu kilka miesięcy wcześniej, przy zawieraniu umowy (również oceny tej nie zmieniły późniejsze wpłaty, które w ocenie skrzącego wyczerpują żądanie). Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, wyrażonym w wyroku z dnia 03 kwietnia 2013 r., sygn. akt II AKa 80/13 przy ustaleniu zamiaru sprawcy, który nie przyznaje się do winy, należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności (w tym dotyczące strony przedmiotowej), na podstawie których można by wyprowadzić wnioski czy mamy do czynienia z oszustwem. Nie budzi wątpliwości pogląd, iż o zamiarze zagarnięcia mienia można wnioskować również z zachowań sprawcy składających się na elementy strony przedmiotowej przestępstwa, a nie tylko z jego wyjaśnień, w których ów zamiar kwestionuje (Legalis Numer 999517) .Jak wynika z akt niniejszej sprawy, oskarżony w dacie zarzucanego mu czynu zalegał z płatnościami także innym podmiotom. Prawidłowym był zatem wniosek, iż zdawał sobie doskonale sprawę z tego, iż nie jest w stanie uregulować kolejnych zobowiązań, jeżeli już toczyły się wobec niego postępowania egzekucyjne. Zapłatę za wystawioną przez pokrzywdzonego fakturę uzależniał od zdarzenia przyszłego i niepewnego, jakim było rozwinięcie działalności gospodarczej czy uzyskanie bliżej nieokreślonych dochodów. Jego zamiar wynikał zatem wprost z jego wszelkich działań i zaniechań. O zamiarze bezpośrednim wprowadzenia w błąd świadczą kolejne, poszczególne czynności wykonawcze H. S. (1), jak

również jego zachowanie po dacie wskazanej w akcie oskarżenia – brak odpowiedzi na wysłane pisma, brak stanowczych deklaracji spłaty należności w określonym terminie. To obawa przed odpowiedzialnością karną skłoniła oskarżonego do dokonania wpłat na rzecz pokrzywdzonych przedstawionych w toku postępowania odwoławczego (zarzut e). Wszystkie okoliczności natury osobistej i rodzinnej zostały zauważone przez Sąd I instancji (k.275v). Powoływanie się na konieczność utrzymania dzieci stoi w sprzeczności z wielokrotną karalnością oskarżonego za przestępstwo niealimentacji. Oczywiście prawem oskarżonego było podejmowanie niezbędnych działań zmierzających do utrzymania działalności gospodarczej, ale nie mogło się to odbywać z pokrzywdzeniem innych podmiotów i naruszaniem przepisów prawa.

Bezzasadność wszystkich omówionych wyżej zarzutów obraży prawa procesowego w zakresie oceny dowodów, czyni niezasadnym także wywiedziony na ich podstawie wtórny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji w istocie sprowadzający się do zanegowania sprawstwa oskarżonego. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe oraz mające pełne, mocne oraz logiczne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym, a zatem nie mogą być uznane za błędne. Jeśli sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych (wyrok SA w Warszawie

z dnia 30 lipca 2015 r., II AKa 171/15). Analiza całości zebranego w sprawie materiału dowodowego, pozwala na pozbawione wątpliwości stwierdzenie, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przypisanych mu czynu z art. 286§ 1 kk.

Tym samym, reasumując całość niniejszych wywodów stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji w zakresie oceny wiarygodności ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego, stwierdzając przy tym winę H. S. (1) w zakresie zarzucanego mu czynu. Apelujący w wywiedzionym środku zaskarżenia w sposób obiektywny nie wykazał zaś nieprawidłowości procesu pierwszoinstancyjnej oceny dowodów, które skutkowałyby uwzględnieniem przedstawionych zarzutów. Wobec braku zarzutów w tym zakresie należy tylko wskazać, że wymierzona oskarżonemu w niniejszej sprawie kara czyni zadość wymogom płynącym w tym zakresie z przepisu art. 53 kk . Orzeczona kara odpowiada bowiem stopniowi winy oraz społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia właściwości i warunki osobiste oskarżonego, karalność, rodzaj i wysokość wyrządzonej przez niego szkody, a także uwzględnia cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Tym samym Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, żeby kwestionować rodzaj i wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary 8 miesięcy pozbawienia wolności. Wymiar tej kary pozwala na ewentualne odbywanie jej w systemie dozoru elektronicznego.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego H. S. (1) od stawianego mu zarzutu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów, na uwzględnienie nie zasłużył tak sformułowany wniosek apelacyjny.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 1 czerwca 2023 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 242/22 wobec H. S. (2).	
Związłe o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów i przy jednoczesnym braku przesłanek podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy nie znalazł	

podstaw, ażeby podjąć ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	O kosztach procesu, wobec nieuwzględnienie apelacji Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk uznając, że w sprawie nie zachodzą podstawy do zwolnienia oskarżonego od ich zapłaty.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	

Podmiot wnoszący apelację	oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 1 czerwca 2023r. sygn. akt II K 242/22		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana